

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžik/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200634
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anita Filová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200634.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., vo veci žalobkyne (sťažovateľka): C.. E. L., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu Š. XXX/XX, XXX XX M., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5RM/2019-142-I zo 4. marca 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/97/2019-59 z 19. novembra 2020, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/97/2019-59 z 19. novembra 2020 tak, že zrušuje rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 5RM/2019-142-I zo 4. marca 2019, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. 1Sprl/12/2019 z 25. januára 2019 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a na kasačnom súde v celom rozsahu.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Žalobkyňa 18. januára 2019 požiadala Krajský súd v Bratislave, a to výslovne podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „InfZ“) o poskytnutie informácie, v akom štádiu je konanie o ňou podanej žalobe vedenej na tomto súde pod sp. zn. 4 Sa 22/2018. Súčasťou tohto podania bolo aj konštatovanie žalobkyne, že v uvedenom konaní došlo k prieťahom.

2. Rozhodnutím z 25. januára 2019 č. 1Sprl/12/2019 povinná osoba odmietla túto žiadosť žalobkyne. Dôvodila, že žiadateľ podľa InfZ nie je oprávnený požadovať informácie týkajúce sa „poskytovania (nie sprístupňovania) informácií zo súdneho spisu podľa osobitných procesnoprávných predpisov“. Existencia takýchto osobitných oprávňujúcich procesnoprávných predpisov zakladá prekážku pre postup podľa InfZ. Žalobkyni nič nebránilo, aby ako účastníčka konania nahliadla do súdneho spisu. Povinná osoba ako dôvod odmietnutia žiadosti žalobkyne vo výroku rozhodnutia uviedla § 3 ods. 1 InfZ (existencia informácie) a obmedzenie vzťahujúce sa na informácie o súdnom konaní uvedené v § 11 ods. 1 písm. d) InfZ.

3. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím zamietol toto odvolanie a potvrdil rozhodnutie povinnej osoby z 25. januára 2019. Žalovaný tvrdí, že povinná osoba o. i. dospela k záveru, že požadované informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti súdu. Poukázal na to, že by preferoval

hodnotenie žiadosti žalobkyne z 18. januára 2019 podľa obsahu skôr ako sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní, a to bez ohľadu na to, že je v nej označený alebo odkazovaný InfZ; vyhodnotenie povinnej osoby, že ide o žiadosť podľa InfZ, samo o sebe nie je dôvodom na úspech podaného odvolania.

4. Následne žalovaný uviedol, že akonáhle povinná osoba vybavovala žiadosť žalobkyne z 18. januára 2019 podľa InfZ, mohla ju vybaviť len spôsobom predpokladaným týmto zákonom, teda informácie sprístupniť, alebo vydať rozhodnutie o nesprístupnení. Tejto povinnosti nie je povinná osoba zbavená ani vtedy, keď žalobkyňa mohla nahliadať do súdneho spisu vo vlastnej veci podľa osobitného zákona. Pri postupe podľa InfZ však povinná osoba nemôže prihliadať na postavenie žiadateľa ako účastníka konania, a teda či sa požadované informácie týkajú jeho „vlastného“ konania. Informácia o stave súdneho konania (t. j. v akom stave konanie je, aké úkony boli vykonané v tomto konaní) potom nepochybne je informáciou o rozhodovacej činnosti súdu, čo povinná osoba jednoznačne a zrozumiteľne uviedla.

5. V podanej žalobe žalobkyňa trvala na tom, že jej žiadosť sa má posudzovať podľa InfZ a že jej možnosť nahliadať do súdneho spisu žiadnym spôsobom nezbavuje povinnú osobu povinnosti poskytnúť jej informácie, ktoré požaduje. Odôvodnenie rozhodnutia povinnej osoby považuje za nejasné a nezrozumiteľné.

6. Napadnutým rozsudkom krajský súd žalobu zamietol. Rozhodujúcou otázkou podľa krajského súdu bolo, či sa požadované informácie týkajú rozhodovacej činnosti súdu. Na tomto dôvode podľa tvrdení krajského súdu založili svoje rozhodnutie ako povinná osoba, tak žalovaný. Z výroku rozhodnutia povinnej osoby jednoznačne vyplýva, že žiadosť žalobkyne odmietla v režime InfZ, a to z dôvodu, že sa požadovaná informácia týka rozhodovacej činnosti súdu.

7. Krajský súd poukázal na účel obmedzenia podľa § 11 ods. 1 písm. d) InfZ, t. j. na ochranu nezávislosti a nestrannosti súdnej moci, ako aj vylúčenie paralelného prebiehania súdneho procesu na verejnosti s tým, že verejnosť má prístup k informáciám zabezpečený prístupom do súdnych budov a na pojednávania. Následne sa rozhodovacou činnosťou súdu (informáciou o nej) má rozumieť konanie súdu podľa príslušných procedurálnych noriem od začatia konania až po jeho ukončenie, a to v konkrétnostiach aj vo vzťahu k procesným úkonom súdu a účastníkov súdneho konania. Účel obmedzenia podľa § 11 ods. 1 písm. d) InfZ nemožno vnímať izolovane, ale vždy v kontexte s príkazom uvedeným v § 12 InfZ (Všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.), nepôjde teda spravidla o informáciu týkajúcu sa už ukončených súdnych konaní.

8. Krajský súd sa v ostatnom stotožnil s napadnutým rozhodnutím, t. j. že nemožno prihliadať na osobu žalobkyne a jej pozíciu účastníčky konania, ktorého sa žiadosť o informácie týka, a že ide o informácie, ktoré sa týkajú „živej“ súdnej veci. Preto žalobu zamietol.

II. Argumentácia účastníkov konania

9. Žalobkyňa podala kasačnú sťažnosť. Uplatňuje v nej dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. g), h) a j) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“). V tejto zopakovala svoje argumenty zo žaloby a namietala, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v podstate nepreskúmateľný.

10. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

11. 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu

súdu Slovenskej republiky 30. apríla 2021 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp. zn. 1Sžik 3/2021. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd. Vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

12. Najvyšší správny súd, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

13. Podstatou námietok sťažovateľky je tvrdenie, že povinná osoba mala postupovať podľa InfZ a neodkazovať ju na postup podľa iných právnych predpisov, a ďalej že jej mala požadované informácie o konaní, v ktorom, ako uvádza, bola účastníčkou, sprístupniť.

14. Sťažovateľka argumentuje aj odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, túto však vôbec neidentifikuje. Kasačný súd preto jej námietky posúdil ako smerujúce čisto k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

15. Námietke týkajúcej sa toho, že jej podanie bolo nezákonne odmietnuté, nebolo možné vyhovieť, a to jednoducho preto, že jej žaloba nebola odmietnutá, ale rozsudkom zamietnutá. V sťažovateľkinej veci krajský súd rozhodol rozsudkom s výrokom zamietajúcim žalobu, a teda výrokom iným, ako predpokladá § 440 ods. 1 písm. j) SSP, ktorý mierí na tzv. nemeritórne rozhodnutia odmietajúce podanie (žalobu) pre rôzne formálne nedostatky bez skúmania podstaty veci (napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu z 26. januára 2022 sp. zn. 2 Sžk 20/2019, body 31 a 32).

16. Najvyšší správny súd následne posudzoval dôvodnosť otázok nastolených v kasačnej sťažnosti.

III.A Účel InfZ

17. Na úvod považuje Najvyšší správny súd za potrebné poukázať na účel InfZ a kontext jeho prijatia. Uvedený zákon bol podaný ako poslanecký pod číslom tlaču 426 v II. volebnom období Národnej rady SR.

18. „Platný právny poriadok Slovenskej republiky komplexnú právnu úpravu práva na informácie a povinnosti štátnych orgánov a orgánov územnej samosprávy sprístupňovať informácie doteraz neobsahuje. Viacero predpisov upravuje len čiastkové hľadiská pre jednotlivé viac alebo menej úzko vymedzené oblasti.“, uvádza dôvodová správa ako motív pre prijatie InfZ.

19. Popri iných cieľoch, ktoré právna úprava InfZ mala a má, jej cieľom bolo tiež vylepšiť dovedty existujúci systém sprístupňovania informácií. Aj pred prijatím InfZ rôzne právne predpisy upravovali prístup verejnosti k informáciám. Išlo však o pravidlá nachádzajúce sa v najrôznejších predpisoch, nepochybne aj početných, ktoré prístup k informáciám upravovali spôsobom prihliadajúcim na postavenie konkrétnej osoby (napr. na účasti v konaní pred orgánom verejnej moci), resp. o pravidlá, i keď zakotvujúce prístup k informáciám pre osoby všeobecne, ale druhovo obmedzené na istú oblasť (zákon č. 171/1998 Z. z. o prístupe k informáciám o životnom prostredí).

20. Pred prijatím InfZ tu existovali viaceré roztrieštené právne úpravy získavania informácií. Išlo o právny stav neprehľadný, možno až neefektívny, pre bežnú osobu mohlo byť náročné zorientovať sa v rôznych právnych režimoch, a úspešne sa brániť v prípade odmietavého postoja, nespôlupráce či vyslovene ignorancie zo strany orgánov zaťažených informačnou povinnosťou voči verejnosti.

21. InfZ priniesol oproti opísanému stavu tú revolúciu, že zaviedol pre každého možnosť žiadať (nie vždy aj dostať) ktorúkoľvek povinnú osobu (ustanovenú v InfZ) o akúkoľvek informáciu, s tým, že táto jeho žiadosť musí byť vybavená v relatívne prísnom režime (napr. z hľadiska lehôt), a ak jej vybavenie nie je pozitívne pre žiadateľa, musí to byť odôvodnené. InfZ prispel a prispieva k tomu, že realizácia práva podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR nie je, a tu si dovoľí Najvyšší správny súd požičať od Európskeho súdu pre ľudské práva jeho výrazové inštrumentárium, iluzórna, ale praktická a efektívna.

22. Predkladatelia však nemali ambíciu osobitné spôsoby sprístupňovania informácií nahrádzať či rušiť, čo by vzhľadom na rozsiahlosť právneho poriadku ani nebolo prakticky možné. Je zrejmé, že ich cieľom bolo zaviesť univerzálny, každej osobe dostupný spôsob získavania informácií pri ponechaní osobitných, dovtedy existujúcich režimov.

23. Zámerom InfZ preto nebolo brániť osobám v postupe aj podľa osobitných právnych režimov, a čo je ešte dôležitejšie, zámerom nebolo ani brániť týmto osobám v tom, aby si zvolili právny režim InfZ. Osoba, ktorá má nárok na informáciu podľa osobitného predpisu, nie je InfZ zbavená možnosti využiť jeho právny režim s výhodami, resp. s nevýhodami, ktoré z neho plynú.

24. Vzťah medzi InfZ a inými osobitnými úpravami je komplementárny, nie vylučujúci. Toto už bolo potvrdené napríklad vo vzťahu k dôvodom obmedzenia prístupu k informáciám a ich použiteľnosti v konaní podľa InfZ [rozsudok Najvyššieho správneho súdu zo 16. decembra 2021 sp. zn. 5Sžik 3/2020, bod 28]. Prijatím InfZ vznikli teda dva svety prístupu k informáciám, každý so svojimi špecifikami, vzájomne sa dopĺňajúce, kooperujúce. Jeden možný spôsob získania informácie však nevyklučuje použitie druhého spôsobu.

25. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že právna otázka konkurencie režimu poskytovania informácií podľa InfZ a podľa iného zákona bola už riešená. V už citovanom rozsudku sp. zn. 5Sžik 3/2020 bol prijatý záver, že je vecou žiadateľa, aký právny režim poskytovania informácií si zvolí (bod 18), pričom žiadateľa zvoľivšieho si režim InfZ nie je prípustné odkazovať na postupy podľa špeciálnych úprav poskytovania informácií (bod 20). K týmto záverom sa Najvyšší správny súd opätovne prihlásil v rozsudku z 25. augusta 2022 sp. zn. 3Svk 12/2021, body 33 a 34. Táto právna otázka nebola, a to s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, medzi účastníkmi konania ani sporná.

26. V súvislosti s bodom 25 Najvyšší správny súd navyiac poukazuje na to, že súčasný InfZ neobsahuje výluku svojho použitia v prípade, že osobitný právny predpis upravuje sprístupňovanie informácií (a contrario § 2 ods. 3 českého zákona č. 106/1999 Sb. o svobodnom prístupe k informáciám). To znamená, že osoba, ktorá má nárok na informáciu podľa osobitného predpisu, nie je InfZ zbavená možnosti využiť jeho právny režim s výhodami, resp. nevýhodami, ktoré z neho plynú, ako už bolo uvedené vyššie v tomto rozsudku, jednoducho aj preto, že takéto ustanovenie (takáto norma) v InfZ absentuje.

27. Absencia takého ustanovenia potvrdzuje legitímnosť úvah o vzájomnom dopĺňaní sa jednotlivých informačných úprav a o práve každej osoby jednu z takýchto úprav si zvoliť. Najvyšší správny súd si vie predstaviť, aké dôvody môžu žiadateľa viesť k tomu, že si vyberie InfZ. Totižto tento zákon, ako už bolo uvedené, je na povinné osoby relatívne prísny: v krátkej lehote musia vybaviť žiadosť kladne, alebo o nevyhovení vydať odôvodnené rozhodnutie.

28. Žiadateľ si teda môže byť istý, že nejakú odpoveď v určenej lehote od povinnej osoby dostane. Ak táto bude negatívna, bude sa môcť brániť na konci dňa aj na správnom súde. Ak ho bude povinná osoba ignorovať, žiadateľ bude mať otvorenú cestu k správnomu súdu prostredníctvom žaloby proti tzv. fiktívnemu nevyhovujúcemu rozhodnutiu (§ 18 ods. 3 InfZ).

29. V tejto súvislosti je tiež dôležité, že povinná osoba sa nemôže tomuto prísnemu režimu vyhnúť prekvalifikovaním žiadosti podľa obsahu proti vôli žiadateľa (rozsudok Najvyššieho súdu z 1. augusta 2012 sp. zn. 3 SŽi 3/2012; rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Sžik 3/2020, už citovaný, bod 20).

30. Uvažujúc ďalej o motiváciách osôb zvoliť si postup podľa InfZ, Najvyšší správny súd uvádza, že žiadateľ môže požiadať o informácie podľa InfZ aj na diaľku a na diaľku ich aj vie získať. Toto nesporne šetrí žiadateľom čas či náklady na dopravu, a povinným osobám materiálne náklady.

III.B K posúdeniu, či požadovaná informácia spadá pod obmedzenie prístupu k informáciám

31. Najvyšší správny súd sa následne vyjadruje k tomu, či tu boli dôvody na nesprístupnenie informácie, požadovanej sťažovateľkou, a to konkrétne informácie ohľadom štádia jej vlastného súdneho konania. Najvyšší správny súd mal totižto z výroku prvostupňového rozhodnutia v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného preukázané, že povinná osoba a žalovaný založili dôvod na nesprístupnení

informácie s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) InfZ teda, že požadovaná informácia sa týka rozhodovacej činnosti súdu.

32. Účelom obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) InfZ je ochrániť integritu súdneho konania, ako aj nezávislosť súdov, a tiež v nevyhnutnej miere súkromie a osobné údaje účastníkov konania či verejný poriadok, a to aj vo väzbe na dôvod nesprístupnenia podľa § 9 InfZ (ochrana súkromia a osobných údajov), pričom, čo je dôležité, nie každá informácia, ktorá sa týka rozhodovacej činnosti súdu, je nevyhnutne vylúčená zo sprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. d) InfZ.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky napríklad v rozsudku z 18. februára 2016 sp. zn. 8SŽi 3/2014) už skonštatoval, že výpis čisto evidenčných informácií zo súdnych registrov, aplikácií či iných pomôcok týkajúcich sa súdneho konania nie je možné podradiť pod pojem informácie o rozhodovacej činnosti súdu. Tým, samozrejme, nesmie byť ohrozená ochrana osobných údajov týkajúcich sa účastníkov súdneho konania.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol: „[J]e potrebné uviesť, že informácie zo súdnych registrov sú informácie evidenčného charakteru. Tieto informácie má povinná osoba evidované v informačnom systéme (súdny manažment), z ktorého jednoduchým postupom vie informácie aj získať. [...] Je však potrebné uviesť, že žiadosti o sprístupnenie informácii v právnom režime [InfZ] nemôžu smerovať k získaniu osobných údajov fyzickej osoby ani komunikácia medzi žiadateľom a povinnou osobu nemôže prebiehať s obsahom osobných údajov.“

35. Na tomto mieste kasačný súd dodáva, že ochrana súkromia a osobných údajov bude v prípade evidenčných informácií vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu chránená skôr pod § 9 InfZ, než že by taká ochrana bola dôležitá pre zabezpečenie integrity súdneho konania a nezávislosti súdov. V prípade informácií vo vzťahu k súdnu konania však nie je možné § 9 InfZ opomínať.

36. Kasačný súd je toho názoru, že pojem „štádium súdneho konania“ (informácia o ňom), prípadne podobný pojem, ak žiadateľ výslovne netrvá na inej definícii, je potrebné vykladať ako úplne základnú evidenčnú informáciu o tom, či súdne konanie, ktoré žiadateľ označil (i) spisovou značkou (ako tomu bolo v práve súdnej veci), (ii) alebo identitou orgánu verejnej moci, ktorý je účastníkom konania, (iii) alebo iným spôsobom tak, že to neohrozí ochranu súkromia alebo ochranu osobných údajov, ešte prebieha, a ak áno, aké informácie o jeho priebehu je možné vyčítať (a teda sú existujúce podľa § 3 ods. 1 InfZ) z príslušnej súdnej aplikácie určenej na evidenciu spisov.

37. V prípade informácií o „štádiu súdneho konania“, prípadne v prípade podobného pojmu, pôjde potom napríklad o informácie o tom, či vo veci bolo nariadené pojednávanie, na aký termín, či bolo odročené, či je spis u sudcu, na lehote, či bol podaný opravný prostriedok, či už bolo rozhodnuté, a podobne. Nepôjde v takom prípade o informáciu o tom, čo je obsahom jednotlivých podaní či spisu ako takého, ale len o to, aké procesné kroky v konaní sa už udiali alebo udejú.

38. Tu je potrebné dodať, že ak by povinná osoba mala pochybnosť, či pod pojmom „štádium konania“ alebo pod podobným pojmom žiadateľ rozumie to, čo je uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, je povinná postupovať podľa § 14 ods. 3 InfZ a túto neistotu o obsahu podanej žiadosti odstraňovať.

39. Následne pri definovaní pojmu „informácia o štádiu súdneho konania“ spôsobom vyššie uvedeným nevie Najvyšší správny súd naviazať zákaz sprístupnenia informácií opísaných v bodoch 37 a 38 tohto rozsudku na legitímny cieľ § 11 ods. 1 písm. d) InfZ, keďže nie je možné identifikovať, ako by poskytovanie čisto evidenčných informácií o priebehu súdneho konania mohlo ohroziť nezávislosť súdov a integritu súdneho konania, či súkromie alebo osobné údaje účastníkov konania, ktorí nie sú orgánmi verejnej moci.

40. Inými slovami, keď bude žiadateľ napríklad vedieť (dozvie sa to postupom podľa InfZ), že v nejakej veci je už nariadené pojednávanie, alebo že sa už vo veci vyjadril žalovaný, alebo iný údaj evidenčného charakteru vyčítateľný z príslušnej súdnej evidencie, nijako to neohrozuje možnosť a už vôbec nie spôsobilosť súdu rozhodovať vo veci nezávisle.

41. Najvyšší správny súd zastáva názor, že nič nebráni tomu, aby verejnosť (teda aj žalobkyňa) mala k dispozícii takéto evidenčné informácie (informácie organizačno-technickej povahy) a to aj preto, že účelom InfZ je aj umožniť či uľahčiť verejnú kontrolu súdnej moci. Je potrebné si v tejto súvislosti uvedomiť, že súdne pojednávanie je v princípe verejné, a rozsudok sa vždy musí vyhlásiť verejne (čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 4 Ústavy). Preto pokiaľ by evidenčné informácie o súdnom konaní neboli sprístupniteľné prostredníctvom InfZ je namieste otázka, ako by sa verejnosť vôbec mohla dozvedieť o tom, že nejaké súdne konanie, potenciálne predstavujúce aj vec verejného záujmu, prebieha.

42. Práve s poukazom na vyššie uvedené závery a východiská Najvyšší správny súd vyhodnocoval argumentáciu žalovaného, ako aj Krajského súdu v Bratislave vo vzťahu k dôvodu nesprístupnenia požadovanej informácie, teda, že táto sa týka rozhodovacej činnosti súdu. Odôvodnenie napadnutého, ako aj prvostupňového rozhodnutia je však stručné a bez akejkoľvek argumentácie reagujúcej práve na už vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (bod 33 a 34 tohto rozsudku), ktorý sa práve venoval sprístupneniu evidenčných informácií zo súdnych registrov. Žalovaný teda informácie ohľadom štádia súdneho konania bez ďalšieho považoval za informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu a teda nezisťoval, či konkrétne informácie organizačno-technickej povahy (napríklad či bolo vo veci nariadené pojednávanie), ktoré sú už podľa spomínaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zachovaní ochrany osobných údajov sprístupniteľné podľa InfZ, má povinná osoba v dispozícii prostredníctvom súdneho manažmentu.

43. S poukazom na vyššie uvedený záver je preto namieste priznať kasačnej sťažnosti úspech. Na druhej strane, kasačný súd nepostupoval podľa § 193 SSP, aj keď ho sťažovateľka požadovala, pretože ho nepovažoval za vhodný a efektívny.

44. Po vrátení veci bude povinná osoba povinná rozhodnúť o podanej žiadosti sťažovateľky, a v prípade, že zistí, že informácia ňou požadovaná existuje, ide o informáciu nachádzajúcu sa v súdnom registri a nie je tu daný ešte iný dôvod nesprístupnenia požadovanej informácie než doteraz uplatňovaný povinnou osobou, bude namieste požadovanú informáciu sťažovateľke sprístupniť. V súvislosti s vrátením veci na ďalšie konanie kasačný súd dodáva, že sa vec vracia Krajskému súdu v Bratislave ako osobe povinnej v zmysle InfZ.

45. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že plne úspešnej žalobkyni sa priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred krajským súdom.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e príпустný opravný prostriedok.